перець

№ 8 (475). РІК ВИДАННЯ XXII

Ціна 10 коп.

КИЇВ. КВІТЕНЬ 1962

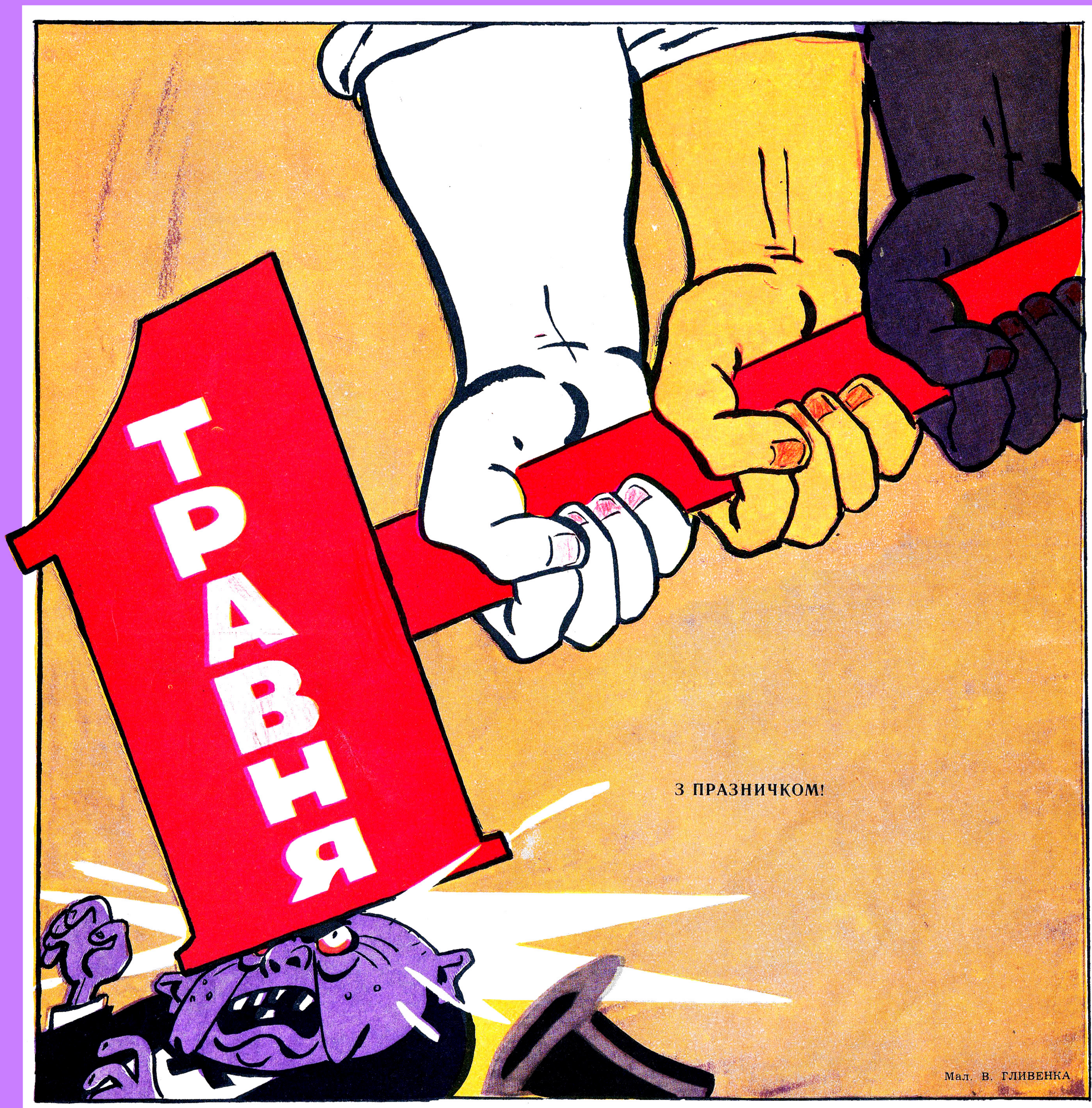

З ПРАЗНИЧКОМ!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— ПІДТЯГНІТЬСЯ, ТОВАРИШІ,
НЕ ВІДСТАВАЙТЕ!..

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

perec-ua.

perec-ua.

Травневі співанки

Над веселим нашим краєм
Лине пісня голосна.
Все радіє, все співає,
Бо ж пора така — весна!

Травень! Весело усюди!
Сонце, квіти, солов'ї...
Проспіваю ж, добрі люди,
Я співаночки й свої.

Величаву нам Програму
Рідна партія дала,—
В далі світлі перед нами
Шлях-дорога пролягла.

Гей, весна іде весела,
Голубіє неба шир,
І заходять новосели
До нових своїх квартир.

Хай ведеться їм прекрасно;
Щоб у злагоді жили,
Щоб дітей родило рясно
Й здоровенькі всі були!

Вже весна! Пора травнева!
І сади й луги цвітуть...
Кукурудза-королева
Й цар-горох у поле йдуть.

Не гуляти, як, бувало,
Це водилось у царів,
А робити м'ясо, сало,
Ковбасу для трударів...

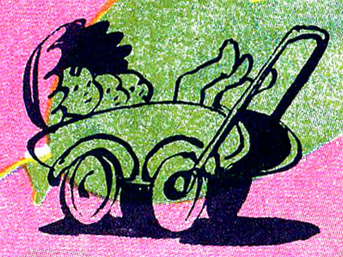

Але нашу правду щиру
Не подужати брехні —
Ми працюємо для миру,
В'язи крутимо війні.

Ми не хочем воювати,
Мир — основа наших дій!
Та доречно нагадати,
Щоб не приндився палій.

Скажем так, не для апломбу:
Вже не той, панове, час —
Є на бомбу супербомба,
Ще й глобальна є у нас.

Он Хапайрука, читачу,
Порядкує у дворі —
До весни готує дачу,
Що воздвиг на хабарі.

Ледар теж весні радіє,
І причина тут проста —
Він бо мріє, що погріє
Проти сонця живота...

Ми ж їх тнемо під коріння
І виполюєм як слід,
Щоб те чортове насіння
Не лишилось на розплід.

Я співаночку святкову
Ще й про інше поведу.
Он палій готовий знову
Людство кинути в біду.

Генерали в Пентагоні
Підіймають тарарам:
«Нам загрожують червоні!
Більше зброї треба нам!..»

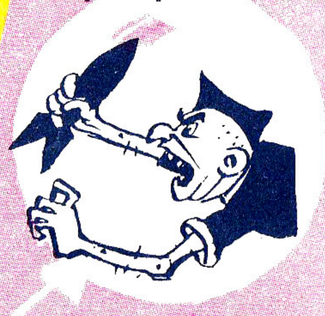

Гей, весна! Ми добре дбаєм,
Обробляємо лани.
Але іноді, буває,
Ще вилазять бур'яни.

В Травопільченка у травні
Все одні і ті ж слова:
«Критикують безпідставно,
Бо ж росте таки трава...»

Я ж подякую сьогодні
Роботящим, як завжди,
За діла їх благородні,
За чудові їх труди.

Із народним святом славним
Їх вітаю од душі:
З Першотравнем!
З Першотравнем!
Дорогі товариші!

Ваш ПЕРЕЦЬ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

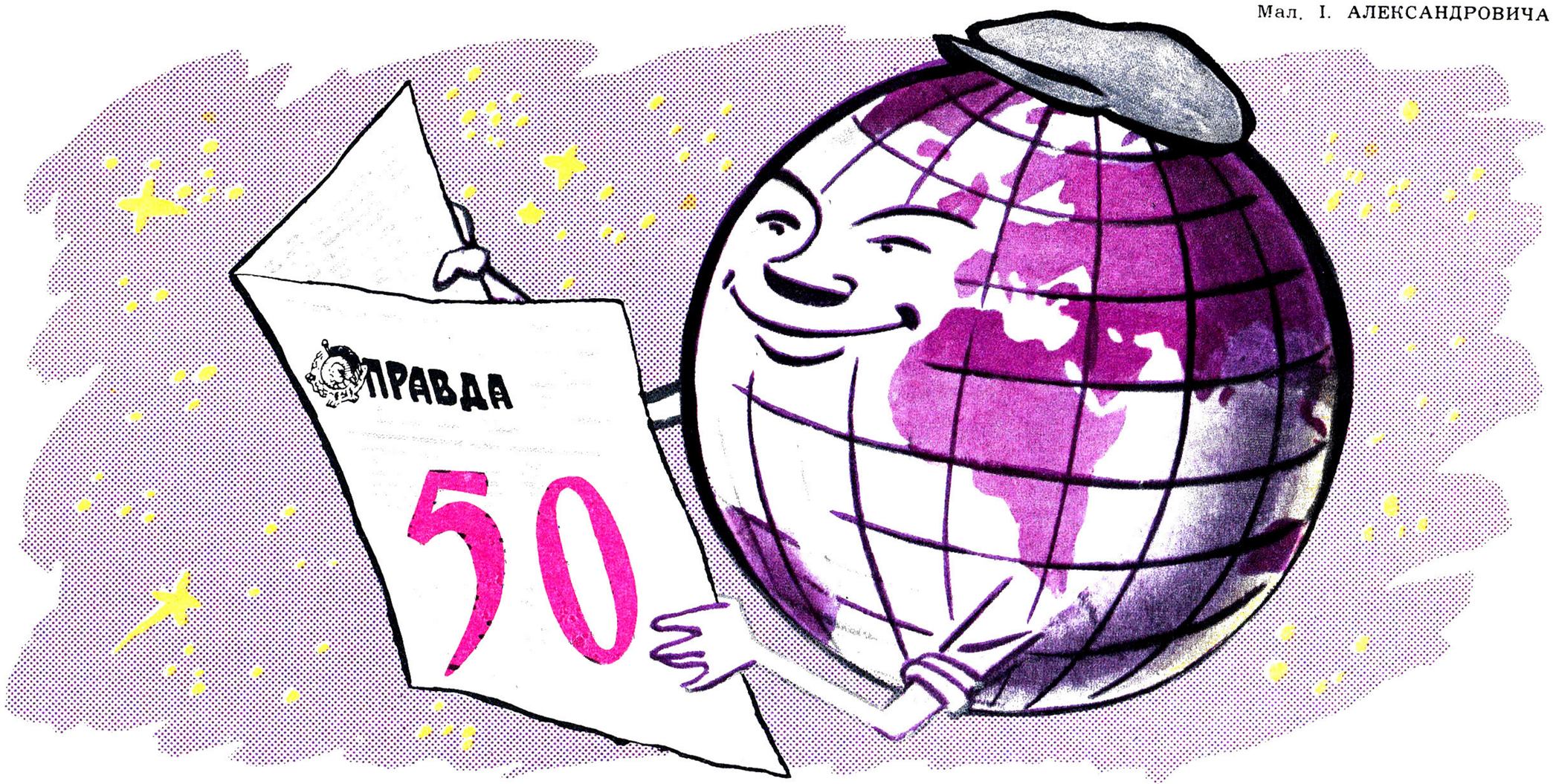

Є НА СВІТІ ОДНА «ПРАВДА»
(З народної мудрості)

БУКЕТ КВІТІВ

Та-а-ак! Травень, значить... Хмарки, трава, сонце, теплі вечори місячні, квіти і усякі там пейзажі... Словом, природа своє бере...

А мене от вона ніколи не брала. За душу, значить, не брала.

У книжках я пропускав цілі сторінки з описами природи і ніяк не міг зрозуміти диваків, які в неділю з усіх сил рвалися за місто в ліс або цілий день з вудкою над річкою гибіли і всім говорили, що це — відпочинок. Чого, питається, до чорта на роги пертися, коли можна у власному подвір'ї в затінку сісти та «козла забити», мати культурний, здоровий відпочинок, не відходячи, так би мовити, від каси.

Весну я не любив і не міг второпати, чому про неї стільки віршів написано. З того часу, як я почав працювати в установі, що має діло з ремонтом шляхів, весна стала для мене найпаскуднішою порою року — шляхи та мости весною псуються найбільше.

І от — знову весна. З шляхами та мостами, як і завжди, клопоту чимало. Але це — пусте. Що б хто не говорив, а весна — пречудова річ. Я люблю весну. Люблю хмарки, траву, сонце, теплі вечори місячні, квіти і тому подібне. Якщо вже правду казати, то я навіть... Але ви не повірите, тому послухайте, як це було.

Так-от, усе почалося торік, перед травнем. Роботи у нас було по вуха. До дванадцятої у нашому відділі на кожному з п'яти столів недокурки уже з попільничок сипалися, а повітря — хоч сокиру вішай. Секретарка керуючого, примхлива дівчина з косметичними віями, називала це штучними сутінками.

Якраз у цей час до нас приходила з однієї установи кур'єр, тьотя Катя, і приносила «вхідні». Хороша жінка, спокійна така і розумна, нічого не скажеш. Ще з порога вона вітала нас хрипким басом:

— Добридень, хлопці! Як поживаєте?

Після того тьотя Катя вручала «вхідні», витягала з кишені пачку «Паміру», поринала у хмари диму і починала коментувати міжнародні події...

Того весняного дня рівно о дванадцятій рипнули двері. Але замість прокуреного басу тьоті Каті забриніло ніжне, несміливе:

— Добрий день!

Ми підняли очі і завмерли — на порозі стояла дівчина. У благенькому пальті, з якого вона виросла, у рожевій хустці, з щільно обв'язаними навколо тонкої шиї кінцями. З-під пасма золотавого волосся дивилися нестерпно сині очі. В руці у неї був папірець та маленький букет квітів.

Мружачись від диму, вона підійшла до найближчого столу (а це якраз мій стіл) і чи то ненароком, чи як, разом з папірцем поклала на стіл букетик.

Не встигли ми отямитись, як дівчина зникла.

— Ходять тут усякі... — промимрив мій сусід, скоса поглядаючи на квіти.

— Це вона замість тьоті Каті, — здогадався Генка, наш технік-шляховик.

Справді, тьотя Катя вже давно говорила нам, що незабаром виходить на пенсію.

Я сказав, що квіти — як-не-як, все-таки жива природа, що є навіть закон про охорону природи, і поставив букетик у єдину в нашому відділі склянку з водою.

— Накурили ми тут, наплювали, — сказав Генка і спересердя плюнув на підлогу.

Йому ніхто не відповів.

Воду ми того дня пили з графина, але ніхто не злився, хоч кожен зиркав на мій стіл.

А Генка чомусь без усякого приводу засміявся і бовкнув:

— Коли я був маленький, ми з учителькою ходили в ліс. Усім класом.

І тут я теж чомусь подумав, що чортзнаколи був у лісі, на річці.

Прийшовши наступного дня на роботу, я зразу ж помітив, що всі ми нанесли візит парикмахерові. А Генка навіть при галстуку новому з'явився. Я ніколи не носив галстука, але тут раптом подумав, що це чудова річ. А другого дня теж прийшов на роботу в галстуці.

Я не вважав себе надміру нерішучим і соромливим. Серед моїх знайомих були жінки і дівчата, які не мружилися від цигаркового диму і не дуже вагалися, коли перед ними ставили чарку. З такими я швидко знаходив спільну мову. А тут було все не так, і я не знав, що говорити, коли вона заходила до нас.

Смішно це чи не смішно, але я не запросив її ні в кіно, ні на танці, ні до ресторану. Я запросив її... на першотравневу демонстрацію.

Вона посміхнулася і сказала, що на демонстрації, звичайно, буде. Це, мовляв, само собою зрозуміло й без запрошення.

Генка по-ідіотському усміхнувся собі під ніс, і я ні з того, ні з сього промимрив щось про виїзд у ліс на маївку, про квіти і про лоно природи. І як тільки оте «лоно природи» мені в голову влізло...

Словом, по-дурному все якось вийшло. Але на демонстрації ми були-таки разом, і на маївку в ліс виїжджали усі. Вона — теж.

Тепер ми кожного вихідного за місто їздимо. Тепер мені смішно дивитися на своїх колишніх партнерів по «козлу»...

Я люблю хмарки, траву, сонце, теплі вечори місячні... Хочте — вірте, хочте — ні, може, це вам навіть смішним здасться, але якщо вже правду говорити, то скажу я навіть вірші почав писати... Я сам боюся, що, чого доброго, ще поетом стану, але пишу, бо не можу нічого вдіяти із собою.

Про що і про кого я пишу, то для вас не має значення...

Я тільки прошу: не кажіть про вірші Генці. Йому аби на язик попасти — засміє...

Антоніна ЛУГОВА.

м. Львів.

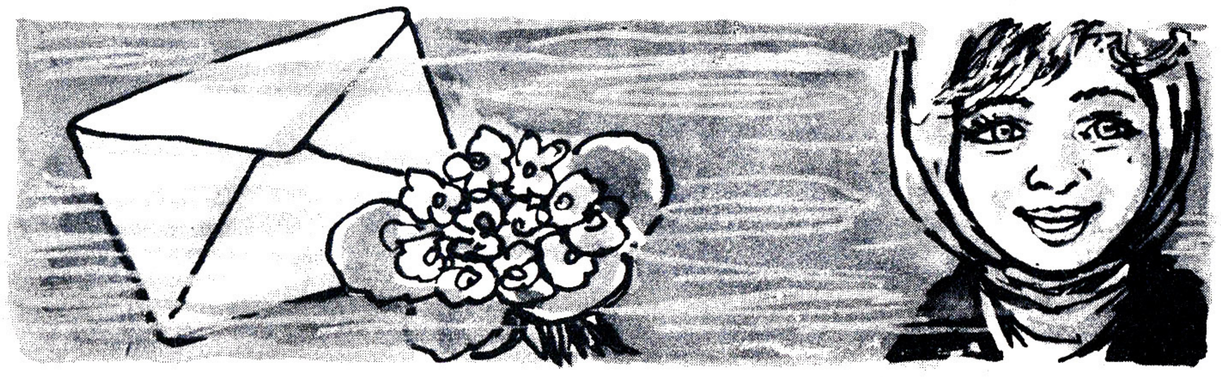

іНОЗЕМНА САТИРА

Малюнки з журналів
«РОГАЧ» (Братіслава), «СТЪРШЕЛ» (Софія),
«УРЗІКА» (Бухарест) та «ШПИЛЬКИ» (Варшава).

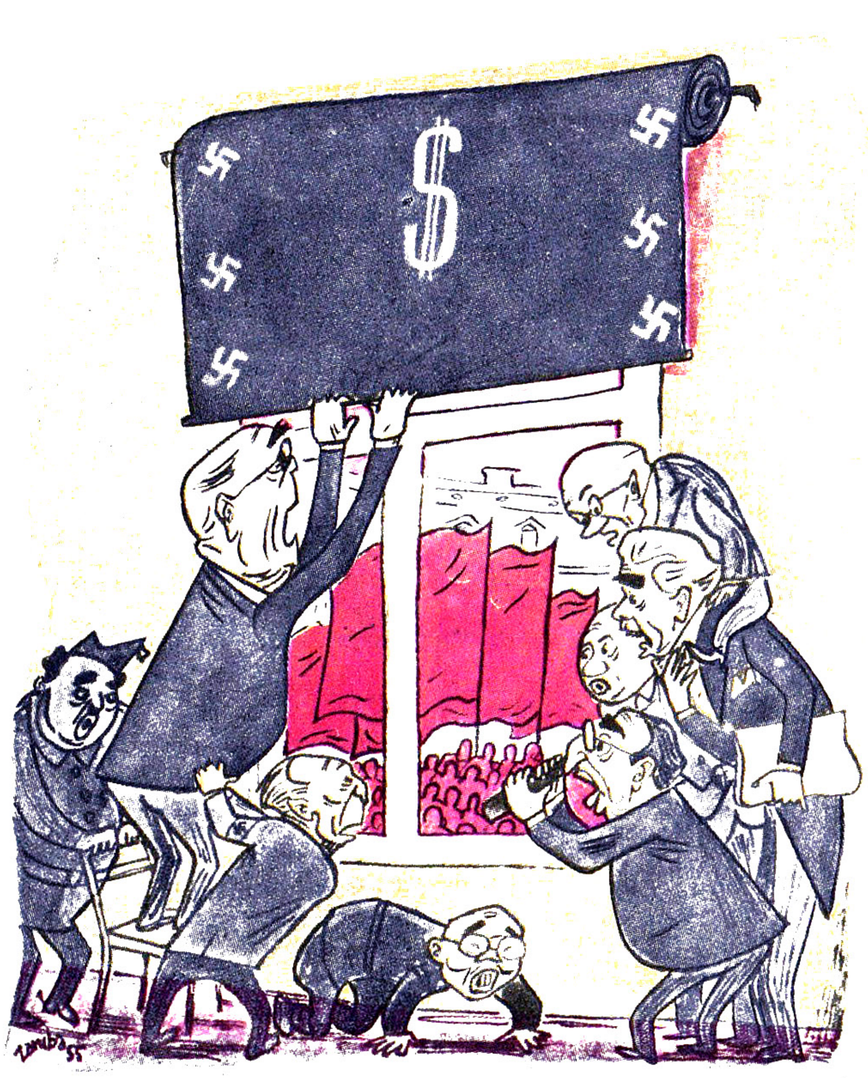

Неприємний краєвид.

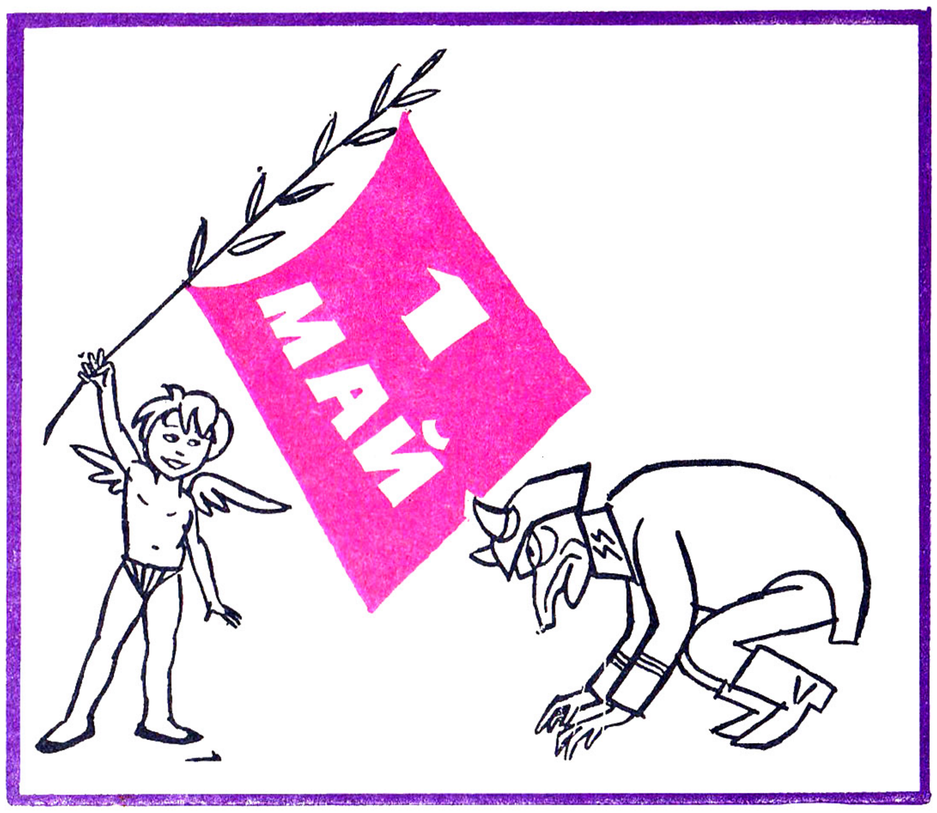

Боннський бик.

НАРОДНИЙ КАПІТАЛІЗМ

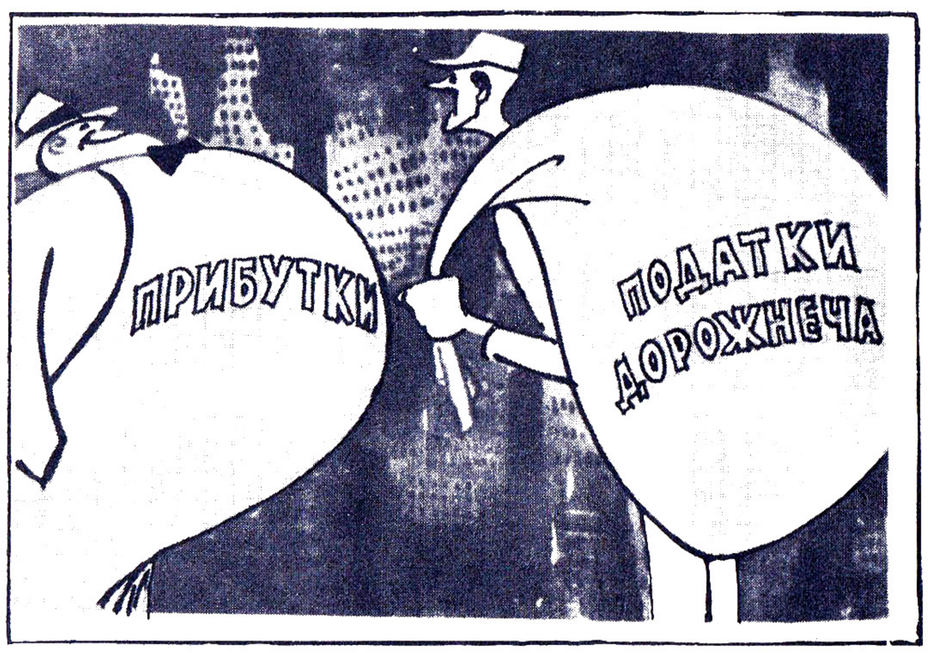

Монополіст: — Як бачиш, ми з тобою розвиваємося однаково.

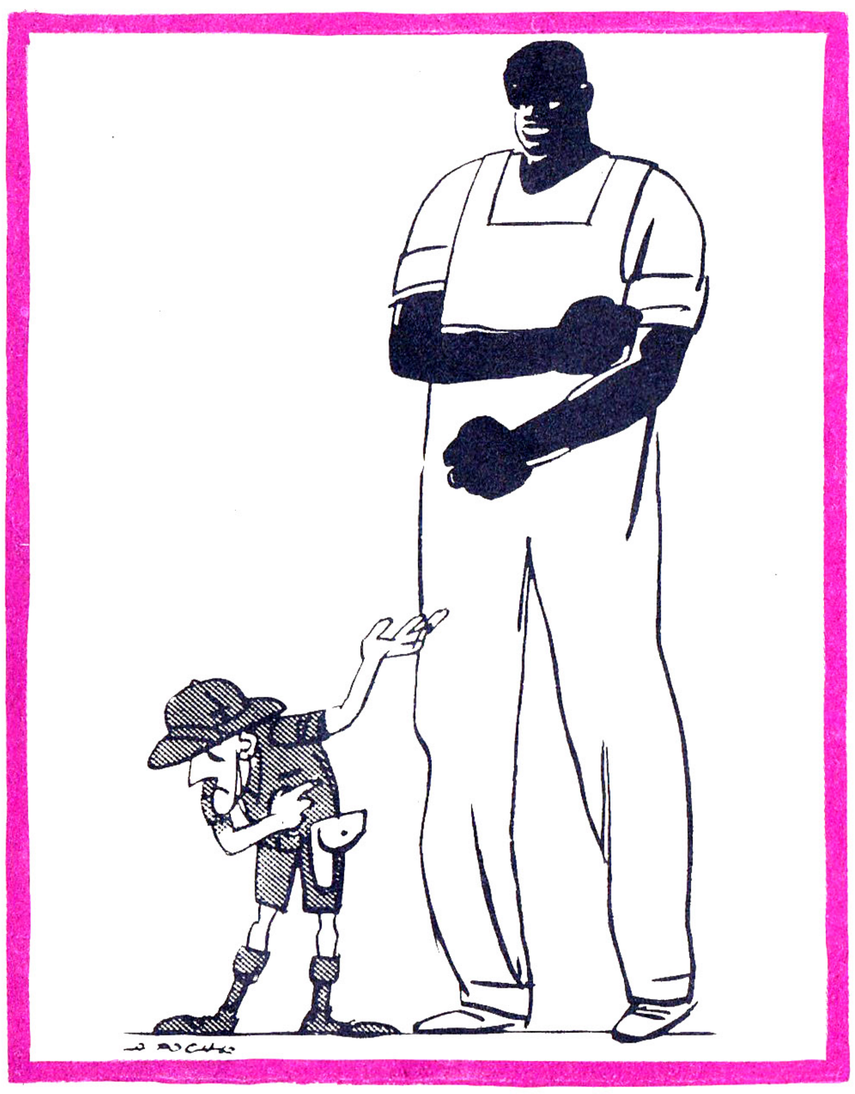

— Як можна дати їм незалежність? Хіба ви не бачите, які вони «слаборозвинені»?

Даремні зусилля.

Шумлять верби в кінці греблі

1.

Вулицею проїхали урядник і стражник. Їхали, позираючи кібцями — чи не ховаються під стріхою бунтівні горобці...

Люди услід кидали: «Нишпорять, чорти полосаті!..»

Волосні чорти полосаті нишпорили неспроста. На них напала директивна біла гарячка: пан пристав утретє скажено по телефону калатав і сто раз гримав, кричав:

— Йолопи царя небесного! Чого буцегарня порожня? Де ваші окаянні бунтарі-парубки? Хапайте! Хапайте і чобітьми в холодну кутузку запихайте. Виконуйте! Приїду, сам перевірю.

Цербери повагом трюхали і привченим оком ковзали по дворах. Намічали — кого першою чергою грабастати.

2.

Вася Черпак поманив мене пальцем у соняшники. Вася одного віку зі мною. Разом у школу ходили, щиро дружили і нічим не таїлися.

Од Васі я вже знав: його рідний брат-залізничник учора прибув з міста з одним товаришем у шкіряній тужурці.

На миги я прудкенько побіг, і ми лягли пузом на бадилля. В оцій конспіративній позі я вперше з уст Васі почув — майовка...

Вася говорив тихенько-тихенько:

— За ярами, у вербах влаштовують майовку... Зберуться люди у вербах, будуть нові пісні співати, про нове життя розповідати.

І отак, зненацька:

— Сашко! Ти знаєш, оте все, чому вас вчать попи, — брехня брехнею. Пани і попи лукаві брехуни! Б'ють та за вуха нас скубуть. На майовці будуть казати: «Годі скубти! Годі за вуха тягти!» Ти підеш?

— А чого ж!.. З Васею я хоч на небо полечу.

— Тоді слухай. Нам, хлопчакам, доручають: стати над ярами, і лиш появляться на дорозі оті барбоси — урядник і стражник — ми починаємо падьпадьомкати перепелами. А дівчата, що будуть гуляти біля верб, зачувши «падь-падьом», заспівають «Шумлять верби в кінці греблі...» Зрозумів? Ми тепер з тобою нелегальні...

3.

На пристава недарма сказ набіг. Отака зухвалість — монаршу підпору, отця духовного, парубки безцеремонно помастили дьогтем.

Пастир слобідської церкви сам уліз у каверзливу халепу. Ієрей Никодим у своїй пастирській діяльності живо поєднував теорію з практикою. На стезю православну горнув блудниць виключно на свіжому повітрі — у бузині або в дерезі...

А ось однієї темної нічки непоправно схибив. Оминаючи власну настанову — вдмухувати слово праведне тільки на свіжому повітрі, — поперся шукати сьоме ребро на запилене горище.

У солом'яний ковчег покірливо здерлася й овечка божа Лукерія.

Сільські парубки на горищі й заарканили правдолюбця церковного. Чемно, обережно, яко пастиря духовного, під руки по драбині звели і голенького, тепленького у комору завели.

Чемно, тактовно і розмову повели:

— Ваше преподобіє! Парубоцький звичай велить з вас стягти могорич. Ставте відерко і радійте. Хай і ваша молодиця радіє. Поставите могорича, гарантуємо — соборуйте обрану діву, хоч до великого посту.

Отут отець Никодим і дав маху — одмовився, узвавши веселі парубоцькі жарти богопротивними антихристовими витівками.

Небесні погрози не зламали парубоцького духу. Під співи «Їхав козак за Дунай» впійманому баті добросовісним чином дьогтем обкващювали і преосвященний передок і грішний задок.

— Лети, батю, скакай!

У неділю в слободу прибув пристав. Прикотив скарати за богопротивні парубоцькі вчинки.

Остап Черпак і його симпатичний товариш у тужурці пішли поміж люди, пішли на гомінкий базар.

Пішли довідатися: як слобідці реагують на події і як від кари урятувати парубків.

З розсудливої ради Остапа багатьом парубкам пощастило уникнути кари. У місто на залізницю відбули, там надійні люди переховають. Але двох — Максима і Данила — волосні пси зцапали.

Розправу чинив сам пристав. Нагаєм бив, ногами топтав і шалено репетував:

— Свинота! Скоти! Ось вам!.. Оце вам!.. Щоб не сміли розглядати, чи в посланика бога на землі єсть пуп чи нема.

4.

Раннім ранком, у самий день майовки, гостра новина: у яру найшли пристава у новій уніформі. Лежав засупонений через горло дебеленьким черезсідельником.

Спочатку візникові скрутили руки: — Говори, кажи, негіднику!

— Та кажу ж... Їхали ми риссю, бо їх благородіє дуже поспішали. Казали — веселіше цьвохкай батогом. Мені треба негайно панові ісправнику здати списки. Дорогою їх благородіє хвалилися: «Бачиш, Юхиме, оці дві мендалі?» Кажу — бачу. «Так оце я їду третю причепити!» — і похлопали себе по обшлагах.

— Ну?.. Похлопали...

— Еге ж, похлопали, а біля яру нас стріло двоє подорожніх. По імені і по батькові привіталися і запитали: «Ваше благородіє! Які ви списки за обшлагами везете—во здравіє чи за упокой?» Пан пристав, мабуть, подумали, що це якісь знайомі і весело відповіли: «Панове! Які ж у мене можуть бути списки, конешно, за упокой». Подорожні миттю вихопили револьвера і накинули черезсідельника.

— З твого коня здійняли?

— Ні, у них був свій, довший. Ще чув, у яру питали: «І отут людей мордував?» Їх благородіє, цокаючи зубами, відповіли: «І... і... і... о... о... о..., ту... тут...» Які далі були в яру представленія, нічого не бачив, нічого не знаю.

Візника у холодну гнали і жорстоко нагаями стьобали.

5.

У самий день майовки до яру наїхало чимало повітових чинів: таємних і не таємних, офіціальних шукачів і не офіціальних нюхачів.

Ми з Васею чергуємо над яром. З гори, як на долоні, усе видно. Коло верб дівчата походжають, а в яру нижчі і вищі чини на своїй шиї черезсідельника приміряють — як змовники накидали і як затягали.

Ісправник сам себе кінською ремінякою зашморгнув. Не встиг ісправник сповна себе обкрутити, як дід Чередник — недалечко з онуком стояв — по простоті своїй сказав:

— Саме по мірці! Їй-богу, підходить!

Урядник вихопив шаблю — і до дідуся з маленьким онуком. Отут і ми рота роззявили. Де не візьмись, з кущів вибіг робітник у шкіряній тужурці, стяг урядника з коня й повалив на землю. А з верболозу з червоним прапором ідуть, ідуть і співають:

— «Сміло, товариші, в ногу...»

Налякана стража, урядник і ісправник мерщій тікати.

Біля яру маніфестанти спинилися, і Остап Черпак коротенько вимовив:

— Робітники і селяни — велика сила! Хай тремтять кати-пани, ми ідемо!..

. . . . . .

Весна... Весна красна... Першотравень! Онук мій Сашко одягнений, з червоними прапорцями в руках, квапиться:

— Дідусю!

Я беру онука на плечі, і ми ідемо в щасливих рядах, у вільних, веселих, життєрадісних рядах.

Не перебільшую — онук, зачудований величчю всенародної радості, несподівано й для мене дитячим голоском вигукнув:

— Хай живе Перше травня!

Ол. КОВІНЬКА.

Травневого вечора...

Коли поспішаєш, обов'язково щось трапляється. Так сталося й зі мною. Я поспішав на побачення, і раптом задзвонив телефон... Різко, пронизливо, як у диспетчерській пожежної команди. Це дзвонив мій племінник Андрій. Йому шість років, і мене, свого рідного дядька, він використовує як Велику Радянську Енциклопедію або спеціальний довідник. Тільки позавчора ми виясняли з ним питання, хто сильніший: акула чи крокодил, і ось йому знову потрібна консультація.

— Дядю Юра!— дзвенить у трубці його голос.

— Ну, чого тобі? Говори швидше, мені ніколи.

— Я швидко. Дядю Юра! А яка ракета сильніша: та, що довга і тонка, чи та, що куца і товста?

— Гм... Як тобі сказати? Є міжконтинентальні, а є ближньої дії...

— Дядю Юра, а я планету бачив!

— Ти був у планетарії? Ну, добре, добре, мені ніколи...

— Ні, я не був у планетарії. Ми з татком були на демонстрації. Спочатку стомилися, у нас боліли ноги, а потім татко посадив мене на плечі, і було дуже добре, все видно, і у нас уже більше не боліли ноги...

— Ну, добре, добре. Передай привіт таткові.

— А татка нема. Він з мамою пішов у гості до дядька Кузьми. А бабуся дивиться по телевізору дітям до шістнадцяти, а мені не можна... А мені скучно... Дядю Юра, а салют сьогодні буде?

— Буде, буде. Ну, будь здоров! Мені ніколи.

— Я вже хочу покласти трубку, але це не так легко зробити, коли Андрієві скучно і він хоче поговорити.

— Дядю Юра, а планету несли хлопці в різних формах. Були і в українській, і в негрській, і в кавказькій...

І хоч як я поспішав, але це повідомлення мене зацікавило.

— В яких формах? Що ти там, Андрійку, фантазуєш?

— І зовсім не фантазую. Ну, в таких формах. Та хіба ви не знаєте? Ну, українська — то це такі штани широкі сині і чоботи червоні, і сорочки вишиті, а негрська — це як негри ходять, такі халати з широкими рукавами і смугасті, а кавказькі — то це шапки волохаті, як у тьоті Ели, і на пальті патрони з обох боків, і ще різні форми... І китайські, і російські...

— А-а-а! Це хлопці були в національних костюмах.

— У костюмах були ми з татком. Татко сьогодні новий костюм одягнув, і я. А хлопці планету несли. У формах різних. А планета— це як глобус, тільки, як м'яч, великий. Я думав, що м'яч, а татко сказав, що то планета... А ще перед тим ішли солдати... У-у-у, дядю Юра! Якби ви бачили. Раз-два, раз-два. І машини їхали. І музика грала. Музикантів було, мабуть, з тисячу. Дядю Юра, дядю Юра, а може бути тисяча музикантів?

— Може, може...

— А барабанів було! То барабанів була тисяча, а музикантів було десять тисяч, а може, й двадцять. А труби були які! Ех, коли б ви бачили, які були труби.

— Андрюшо, я дуже поспішаю, ніколи мені...

— Але ж ви не бачили, які були труби. От коли б ви побачили. Були такі, що навіть більші за мамину пральну машину. Мамина пральна машина вся в тій трубі заховається. Тільки труби жовті, а пральна машина біла. Дядю Юра, а з чого роблять ті труби!

— Андрюшо, я тобі іншим разом розповім. Я запізнююсь...

— А правда, їх роблять із золота? А Петько не вірить. Я кажу з золота, а він не вірить. А ще голубів несли. Великих таких, білих. Дівчата несли. Вони теж були у формах. А живі голуби теж літали. Їх хлопці випустили, і вони полетіли, полетіли... А один сів на ракету. Сів і сидить. І зовсім не боїться. Дядю Юра, дядю Юра!

— Андрюшо, Андрюшо, іншим разом. Я дуже поспішаю.

— Ну, добре. Я піду на балкон. Салют буду дивитися. Скоро салют. А з вашого балкона буде видно салют?

— Буде, буде! Ну, прощавай!

І я поклав трубку і побіг. Бо я поспішав на побачення.

І хоч було зовсім мало часу і я міг запізнитися, але на Андрія я не сердився. Мені було весело... Мабуть, тому, що був чудесний травневий вечір... І тому, що хлопці у різних «формах» міцно тримали у своїх руках планету...

І тому, що голуби літали і один з них не боявся сісти на ракету.

І ще тому, що труби були з золота. І було тисячу барабанів. І ще тому, що, може, дуже скоро патрони залишаться тільки на кавказьких «пальтах». Золотисті, дерев'яні патрони...

І ще тому, що гримнув залп...

І ще тому, що це був залп мирний, залп салюту. І в небі запалали сотні червоних, зелених, золотих ракет. І несли ці ракети людям радість.

І ще, мабуть, тому, що мене чекали. І ще тому...

Та хіба мало чому було радіти травневого вечора...

Микола БІЛКУН.

Мал. БЕ-ША

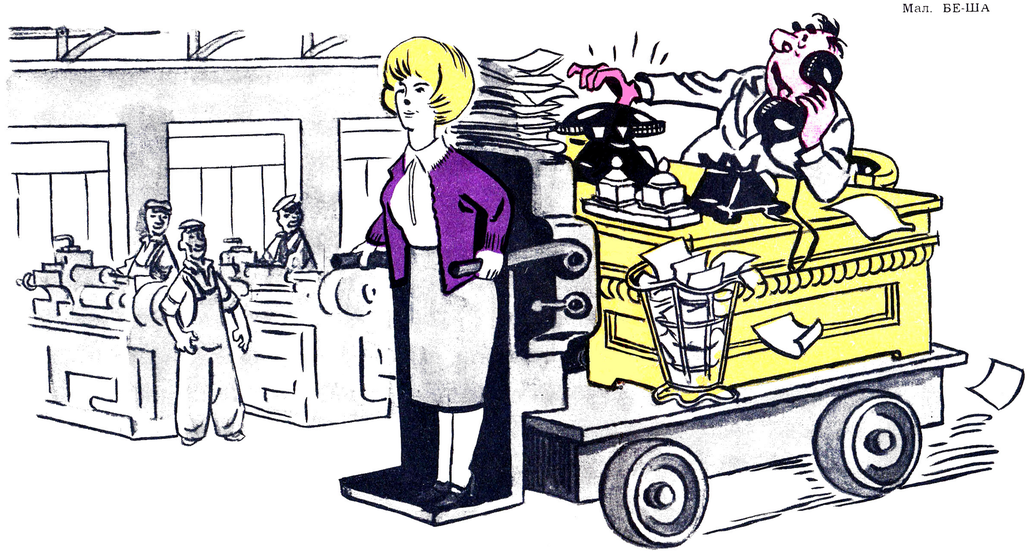

Як можна наблизити деяких керівників до виробництва...

Народні усмішки

ДВАНАДЦЯТИЙ АПОСТОЛ

Один маляр у церкві малював «Тайну вечерю». Саме в той час, коли він закінчив малювати одинадцятого апостола, до церкви зайшов піп. Подивився піп на ікону, полічив апостолів, а потім і питає:

— А куди ж то, маляре, дванадцятий апостол подівся?

— Дванадцятий?! Бачте, батюшко, ці ось сіли вечеряти, а дванадцятого по горілку послали, — відповів маляр.

Повідомив В. М. ЛАЩЕНКО
з с. В. Кусківці, Ланівецького району,
Тернопільської області.

ПРОВЧИВ

Розповідають старі люди: як ото почали після японської війни панів палити, зберуться, бувало, сільські бідаки та й радяться, що непогано б і собі панські землі попановати.

А був тоді в нашому селі околоточний, та такий, що гіршого й шукати не берись. Тільки побачить де гурт людей, і кричить:

— Ану, розойдісь, крамольники, нєчєго мнє революцію устраівать!

В цей час приїхав у село Кіндрат Шатило, що працював кочегаром на залізниці. Побачив його околоточний та й питає:

— Отнуда прибил, што картуз такой носіш?

— З Ромна, пане, — відповідає Кіндрат.

— З города, значіт?

— З міста, — стверджує Кіндрат.

— От што, з мужиками не якшайся, не то в Сибір запроторю. Понял?

Наступної неділі знову зібралися дядьки на колодках, і Кіндрат між ними. Розповідає, як робітники з буржуями борються, що більшовики хочуть панську землю віддати тим, хто її обробляє, селянам тобто. Дядьки слухають, головами хитають. Аж гульк — околоточний! У дядьків і люльки з ротів повипадали. А Кіндрат підвівся, спокійно зняв свого форменого кашкета.

— Чи можна звернутися до вас, пане околоточний? — питає.

А той стоїть, набундючився: дивіться, мовляв, хами, городський чоловік і той передо мною шапку скидає!

— Давай, витрясхівайсь, — зневажливо кидає Кіндрату.

— Я хотів лише запитати вас, пане околоточний, — голосно говорить Кіндрат, — чи добре підстриг мене дядько Андрій?

Поліцейський аж позеленів від люті. Та незручно ж перед селянами показувати, що його обдурили, і він через силу видушив з себе:

— Пан поштмейстер стриже набагато краще! — І швидше пішов геть.

Записав І. ВЛАСЕНКО
з с. Недригайлів, Сумської обл.

КОНКУРС НА КРАЩИЙ ПОРТРЕТ

Один американський мільйонер об'явив в газеті конкурс на кращий свій портрет. Через декілька днів біля його дому зібралось близько сотні художників. Прийшов і один робітник. Він стояв окремо і тримав у руках великий аркуш паперу.

Відчинилися двері. Вийшов мільйонер і почав оглядати портрети. Оглянув усі, і жоден йому не сподобався. Аж ось під кінець він підійшов до робітника. Довго стояв, дивився на те, що намалював робітник.

— Що це таке, як зрозуміть?

А робітник відповідає:

— А це ж ви, пане мільйонер, стоїте із своїм собачкою і гавкаєте на Радянський Союз...

Повідомив А. П. НАВАРЕНКО
з м. Рубіжне, Луганської області.

ОЦЕ КАРТУЗ!..

— Гарний у тебе картуз, Іване, — похвалила сусідка якось пастушка, що пас її корову. — Де купували?

— А це наші тато, — скоромовкою випалив пастушок, — їздили в Торговицю на базар продавати кури. Продали кури і купили бички. Тоді продали бички і купили картуз.

ЗАСТЕРІГ

Забігла вранці до Явдохи сусідка. Розговорилися.

— Оце бачиш, — показала Явдоха на вмурований біля лежанки куб, — апарат підготувала. Гадаю трохи горілки вигнати. Але боюся. Кажуть, що в селі дільничний об'явився. Ще наскочить та переб'є.

А шестирічний хлопчик якраз надвір збирався. Послухав, що бабуся каже, та й пішов собі.

Грається на подвір'ї, коли це, де не візьмись, іде вулицею міліціонер. Вже й минув Явдошине подвір'я, аж раптом чує:

— Дядю дільничний міліціонер! У бабусину хату не заходьте, бо переб'єте горілку варити.

Записав Г. П. ПАВЛУША
у с. Гродзеве, Уманського району,
Черкаської обл.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

АВРАЛЬНИК НА ДЕМОНСТРАЦІЇ

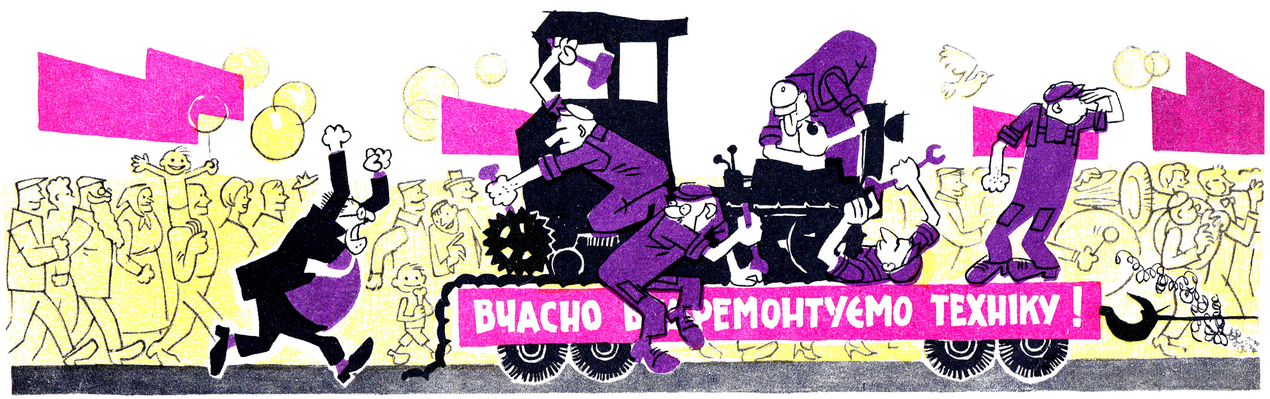

— Натискуй, хлопці, щоб до трибуни план виконати!

Як водичка із Хорола циркуляри поборола

Нещодавно довелося мені побувати у Великокринківському районі на Полтавщині. З розповідей колгоспників я дізнався, що в гирлі р. Хорол почалося осушення хорольської долини, незважаючи на те, що після закінчення Дніпродзержинської ГЕС і зміни водного режиму Пела і Хоролу долина буде залита водою.

Була тут, як свідчать перекази давні,
Велика вода — прихорольськії плавні.
Та й зараз тут луки... не луки, — краса!
Аж серце співа, як задзвонить коса.
Трави, очерету й рогозу доволі.
Та й рибка ще, кажуть, клює у Хоролі!
Хорольська долина! Щедроти її
І Фидрівка зна, й Зубані, й Турбаї...
Та раптом з'явилися дивні триноги,
З'явився канавокопач край дороги;
І в хлопців, що порались біля рова,
З близького колгоспу спитав голова:
— А що це ви робите, добрії люди?
— А робим таке, що у вас тут не буде
Ані очерету, ні верб, ані трав, —
Із будки за всіх виконроб відказав. —
Земельку суху вам залишимо в спадок.
Та в звітах який запанує порядок!
Бо є циркуляри, гласять папірці —
Луги осушить при Хоролі-ріці...
Скипів голова, — просто важко збагнути:
— А ГЕС добудується — як тоді бути?
— А що нам та ГЕС? В нас тут свій інтерес.
Мільйони дають на осушення плес! —
Кричить виконроб йому з будки, як з вишки.—
І план у нас є, й преміальні, й надвишки.
Пішов голова: «Ой гіркі ті слова!» —
Склопотана мудра його голова:
«Я в Київ доб'юся! Поїду з неділі...» —
Іде голова, а навстріч йому хвилі
Й по радіо голос — як грім із небес:
«Дніпродзержинську закінчили ГЕС!..»
Вода піднялася, бетоном окута,
На Псьол напирає могутній Славута,
Підкочує Псьол до зелених лугів;
Тут вийшов Хорол із своїх берегів,
Збив хвилею будку того виконроба
(Ледь виплив він, збивши об дерево лоба),
А з будки, мов мильні якісь пухирці,
Пливуть циркулярів тонкі папірці...

Дмитро БІЛОУС.

с. Фидрівка
на Полтавщині.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Ми повинні зачинити двері перед халтурою, пустими, ніччемними дослідженнями. Такого контролю зараз немає. Це призводить до зниження рівня наукових досліджень.

М. С. ХРУЩОВ.

Наукові сліпні.

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

Коментарі Перця записали:
М. БІЛКУН, Я. ВАЛАХ, М. ВІЛЬБА.

«САМОВІДПРАВА»

Мер канадського міста Петрольо містер Едвін Флетчер прославився тим, що взяв найактивнішу участь у власних похоронах.

Співаючи за сумісництвом у місцевому церковному хорі, мер заздалегідь записав на магнітофонну стрічку всю церковну похоронну відправу у власному виконанні. Перед смертю містер Едвін Флетчер заповів запустити магнітофон під час його похорон.

Заповіт виконано. Перед труною мера поставили магнітофон, і дьорий баритон небіжчика під час похоронної процесії возносився до небес, вимолюючи своїй грішній душі житлоплощу серед райських кущів.

Це поки що єдиний випадок у світі, коли небіжчик поховав сам себе. Та, як кажуть, аби почати, а там воно і піде.

У «вільному світі» все може статися.

ГЕОГРАФІЧНО-ПОЛІТИЧНА ЗАГАДКА

Глянеш на карту — Данія морська держава. Має виходи до моря. Придивишся ближче — уздовж датських берегів, навіть на пляжах, американські дощечки з написами: «Заборонена зона», «Проїзд заборонено».

Біля датського міста Фредеріксхавн, на мальовничому березі, улюбленому місці відпочинку мешканців міста, двадцять років тому стояли фашистські укріплення і гітлерівці кричали датчанам «Хальт!»

Після війни укріплення було зруйновано. Датчани гуляли на березі моря...

Тепер на цьому місці знову виросли укріплення, цього разу вже американські. І вже американські вартові не пускають датчан до моря.

Яка все ж таки країна Данія? Морська чи континентальна? Вільна чи окупована?

У САЙГОНІ ГИКНУЛОСЯ, НА ТАЙВАНІ ВІДГУКНУЛОСЯ

Від Сайгона у Південному В'єтнамі до Тайбея на Тайвані навіть навпрошки буде щонайменше дві з половиною тисячі кілометрів.

Звук, здавалося б, не може туди долетіти. А от усе-таки долетів.

Луна від вибухів бомб, які влучили в палац південнов'єтнамського диктатора Нго Дінь Дьєма у Сайгоні, докотилася до резиденції Чан Кай-ші у Тайбеї. Докотилася і такого переполоху наробила, що ні словами розказати, ні пером описати.

Почув Чан Кай-ші, як у Сайгоні бомби рвуться, і наказав негайно ж скликати військову нараду. І того ж дня навколо чанкайшістської резиденції виріс справжній військовий табір. Зеніток сюди навезли, на даху резиденції влаштували спостережні пункти. А на небі над Тайбеєм закружляли літаки. Кружляють вони і тепер. Чан Кай-ші охороняють.

Отак, бачите: у Сайгоні бомби впали, а Чан Кай-ші на Тайвані затрясло.

«ДЕЙЛІ МЕЙЛ» УДОСКОНАЛЮЄ

Лондонська газета «Дейлі мейл» бурчить. Не задовольняє газету становище, що склалося в Організації Об'єднаних Націй. Не таке воно, як хотілося б редакторам «Дейлі мейл».

«Перш за все, — говорять вони, — треба переробити статут ООН». У «Дейлі мейл» уже напевне є готовий проект цього нового статуту. Головне в ньому — порядок голосування. Бо що то за порядок тепер, коли всі члени ООН — і великі держави, і малі — рівноправно мають по одному голосу! Що то за порядки, коли в ООН нові молоді держави місця займають і не слухають своїх учорашніх хазяїв.

От «Дейлі мейл» і радить, як виправити це непорозуміння.

Голоси треба розподіляти відповідно до фінансових внесків держав у касу ООН. Вніс, скажімо, тисячу доларів — маєш один голос, вніс десять тисяч доларів — бери собі десять голосів та й голосуй за те, що душі твоїй миле.

Замість коментарів скажемо, що проект «Дейлі мейл» викликав захоплення у Вашінгтоні.

„ОСТРІВ ПЕЧЕРИЦЬ"

Давно колись один веселий капуцин з'їв у піст порося. Але, щоб не прогнівити бога, капуцин перед трапезою перехрестив скоромне порося на пісного карася. Видно, богові сподобався цей трюк і він одпустив капуцинові усі його гріхи.

Сподіваючись на таке ж одпущення гріхів, цей трюк збираються повторити й англійські атомники. Недавно англійський уряд передав пентагонівським генералам для випробувань термоядерної зброї в атмосфері острів Різдва на Тихому океані.

Рішення уряду збентежило деяких твердолобих консерваторів. Один із них — член парламенту Артур Тайлей запитав прем'єр-міністра Макміллана:

— Чи не вважає глава уряду її величності, що, оскільки острів Різдва призначено для випробувань термоядерних бомб, слід було б змінити назву острова на більш підходящу.

Звівши побожно очі д'горі, прем'єр-міністр відповів:

— Я радий повідомити вельмишановному джентльменові, що й сам дотримуюся думки про перейменування острова...

Отже, якщо на картах Великобританії на місці острова Різдва з'явиться «Острів гриба» або «Острів печериць», то знайте, що це уряд її величності удався до відомого капуцинового трюку. Мовляв, хай усі думають, що на цьому острові «ростуть» не зловісні «атомні гриби», а невинні печериці.

Тільки хто повірить англійським атомникам!

А ВАЖКО СПІЙМАТИ ЗЛОЧИНЦЯ...

— Сьогодні вчинено кривавий замах на головного редактора газети «Аллагі» Емануїла Карекліса, — рапортував шефові поліції міста Геракліон детектив. — Злочинець проник до редактора і вдарив його ножем. Арештувати бандита не пощастило. На превелике щастя, він мав пістолет і щасливо втік...

— Чи відомо, у якому напрямку?

— Ще б пак!

— А ім'я злочинця?

— Знаємо!

— Свідки були?

— На жаль, були...

— Ви часом не хворі? — гримнув шеф. — Чого ви тут базікаєте, коли треба негайно арештувати злочинця!

Детектив упав на коліна:

— Згляньтеся: у мене дружина, діти!..

— Та хто він, нарешті?

— Сам Евангелос Кефалоянніс...

Тепер перепудився шеф. Евангелос Кефалоянніс... Рідний брат колишнього міністра в уряді Караманліса, нині депутата парламенту Емануїла Кефалоянніса... І навіщо було тому редакторові викривати маленький бізнес шановних братів? Яке йому діло до торгівлі гашишем і до прибутків з підпільних картярських притонів? Хто його тягнув за язик? У шефа, може, теж є дружина і діти! І чого того прогресивного редактора не розбив прогресивний параліч?!

Але щось треба було робити, і поліція почала діяти. Коли обурені геракліонці вирішили зібратися в одному з кінотеатрів на мітинг протесту, поліція виступила проти демонстрантів з автоматами і кулеметами. Мовляв, для охорони порядку...

Але про злочин у Геракліоні дізналася вся Греція. Братові депутата було небезпечно залишатися на свободі. І його арештували. Афінська вечірня газета «Анексартітос тіпос» так описує церемонію арешту: «Рівно о 3 годині 7 хвилин дня зелений «опель» зупинився біля Палацу юстиції. З автомашини першим вийшов брат злочинця, слідом за ним сам Кефалоянніс з незалежним і пихатим виглядом. Він тримався спокійно».

Якби сам не прийшов, мабуть, і не спіймали б...

Ю. ЯЧЕЙКІН.

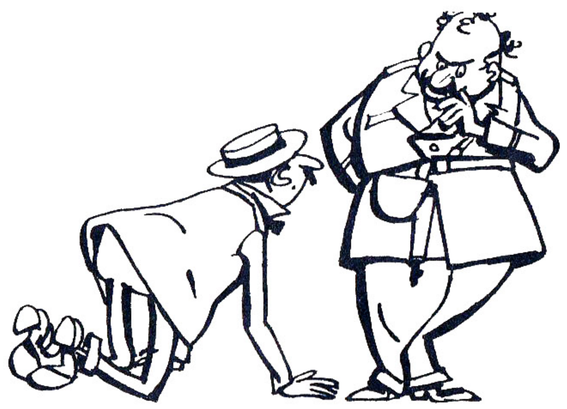

МАЛЮНОК-БАЙКА

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

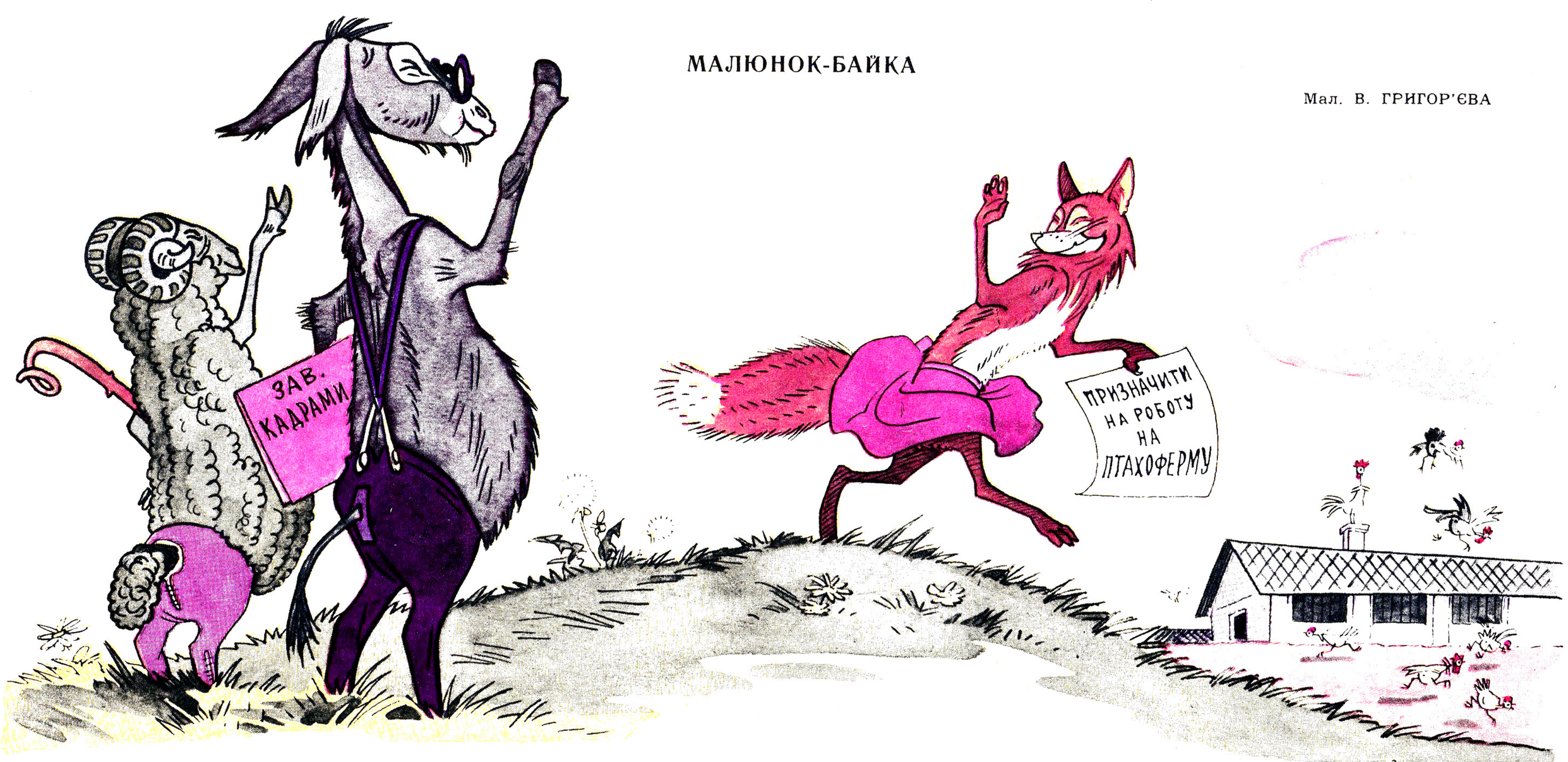

— Ну, ні пуху, ні пера!..

Дніпрові примхи

Тече Дніпро сивий і щороку міняє своє річище. Прагне, так би мовити, побачити нові світи.

До нього, до Дніпра, пристосовуються річковики з пароплавами, катерами, прибережними спорудами та всім іншим добром. А до річковиків уже пристосовується управління робітничого постачання Дніпровського пароплавства, або скорочено — УРП.

Вигинається та викручується Дніпро по заводях, «стариках»... Такі дуги гне та петлі в'яже, що ну. А за ним мусять поспівати працівники торгівлі — працівники управління робітничого постачання.

Приміром, минулого року що старий утнув? Повірити важко! Як узявся та узявся розливатися — так одним берегом підійшов аж... до Магнітогорська! Не встигли працівники УРП отямитися від такого дива, як Славута повернув течію і вже плеще хвилями під самісіньким Воронежем, а звідти покотив свої води аж до Комсомольська-на-Амурі. (Де Амур на той час подівся, ніхто не відає!)

Правда, було це явище скороминущим, так що географи ніде його не відмітили і ніякого наукового пояснення не дали. Документи про це залишилися тільки у Дніпровському пароплавстві — в УРП. Папери свідчать про готовність, з якою управління зустріло Дніпрові примхи. Негайно було відвантажено товари і відправлено на нові береги. Треба ж зразково постачати дніпровським річковикам, де б вони не опинились.

Не близький світ — Магнітогорськ, і зовсім не близенький — Комсомольськ-на-Амурі. Але товари туди пішли свіжесенькі, без затримки, в контейнерах. Правда, в ці дні Дніпрові хвилі на Україні чули, як на баржах, пароплавах і пристанях річковики нарікали на погане постачання. Але, як відомо, людям завжди всього мало. (А в період навігації і судноремонту УРП блискуче забезпечив дніпровських водників губною помадою і пудрою найвищих гатунків і в найширшому асортименті... Чого ж їм іще треба було?) Побули б вони в шкурі начальника УРП т. Шарова — не те б сказали. Він чоловік діяльний і постачальник широкого масштабу.

— Головне в постачанні, — каже він, — виловий план! — Його можна виконати-перевиконати, коли маєш асортимент хороших, ходових товарів. І т. Шаров накопичує їх на своїх базах і складах. І хороші товари там з його ж волі не залежуються. Їх негайно вантажать у контейнери і, нарікши «неходовими», везуть на Амурські береги, у Магнітогорськ чи Воронеж. А звідти пливуть грошенята, і проценти виконання плану товарообігу «по валу» приємно закругляються тризначною цифрою.

Але, як відомо, за своїм призначенням і статутом УРП Дніпровського пароплавства не оптова торговельна організація. Постачання річковиків через роздрібну торгівлю — ось його завдання. А от начальник УРП т. Шаров категорично розходиться з статутом організації, яку він очолює. Шаров просто терпіти не може роздрібної торгівлі. Вона стримує його широку натуру комерсанта-оптовика.

Візьмімо, приміром, томатний сік... Шаров добре знає, що жоден капітан баржі, вкупі навіть з екіпажем, не візьме собі «на постачання» цілого контейнера томатного соку. А торговельні діячі Магнітогорська його з руками одірвуть! От і возить т. Шаров на північ томатний сік контейнерами. Возить для УРП на збитки, а собі на славу та втіху: план по валу виконав на 110 процентів!

Милуються, втішаються цією цифрою т. Шаров та його заступник т. Гаражан. А від збитків, що їх зазнає УРП на оптових операціях з томатним соком та іншими товарами, соромливо відвертають очі.

Але це ще не все.

Дніпро, як відомо, влітку манить до себе прохолодою, а з осені починає полохати холодом. Ось як відбиваються сезонні примхи Дніпра на постачанні і торгівлі. Влітку тут, наприклад, дуже б'ються пляшки з прохолодними напоями. Особливо нетривкими стають пляшки з пивом. Тріщать сотнями — от тобі і збитки!

Та ось минає літечко, падає температура — падають і збитки від побитих пляшок з прохолодними напоями. Зате, як на гріх, починають товктися по чім попало пляшки з «Столичною» та коньяками. Чим дорожчий коньяк, тим більше б'ється його скляна тара. І вина теж не витримують похолодання.

Одне щастить — з оцтом. Під нього дають такі пляшки, що не бояться ні літа, ні зими — хоч би одна тобі коли на сміх розбилася... (А оцет же дешевий — менші були б збитки!) Таке, хоч наливай у пляшки з-під оцту дорогий коньяк, щоб уцілів він од того «сезонного бою».

Але б'ються пляшки не так собі, а по узаконеній нормі, не перевищуючи її. На кожен «бой» є акти — все, мовляв, передбачено і по закону. Все ніби гаразд, а насправді за тим «гаразом» ховається «узаконене» розкрадання державного добра!

І з нормами природних збитків у УРП свої примхи. Є, приміром, у Києві на Подолі магазин № 23, де директором т. Аметов. Щедрою рукою УРП магазинові встановлено норму природних збитків 0,3 процента по відношенню до реалізованих товарів. Такими ж товарами торгують і в магазині № 10, але тут норма становить лише 0,22 процента. Магазин № 19 має норму збитків 0,32 процента... Зате в магазині № 4 норми майже вдвічі нижчі — 0,18 процента. Норми ці розробили в самому УРП ще в 1958 році та й роздають: кому щіпку можливостей для «природних збитків», кому жменю, а кому, бачите, пригорщами!

Недаром же кажуть, що у т. Шарова є улюблена примовка:

— Торгуй, хлопці, не такий страшний чорт, як його ревізори малюють.

І хлопці торгують. Там не доважать. Там обмірять. Там обрахують. Лише по мережі відділу робітничого постачання пристані Дніпропетровськ ревізія виявила торік 33 різних порушень правил радянської торгівлі.

Закінчується ремонт суден. УРП постарався і забезпечив через свою торговельну сітку ремонтників капроновими хусточками і прохолодними напоями.

А чим зустріне УРП весняну навігацію?

По якому річищу поведе т. Шаров УРПівський корабель?

На Магнітогорськ?

Чи на Комсомольськ-на-Амурі?

Г. АЛТУХОВ,
бухгалтер-ревізор.
О. ПОЛІЩУК.

м. Київ.

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

Горе паперові тоді, коли людина про одне думає, а друге пише. Невідомо, про що думали на станції Прилуках, коли платформу з пожежною автомашиною, адресовану в Білорусію (м. Гомель), мало на Донбас (м. Донецьк) не загнали. А тоді застряла платформа на станції. І гомельський адресат чимало паперу витратив, доки в Прилуках зрозуміли, що Донецьк — це одне, а Гомель — друге.

У колгоспі «Україна», Кременчуцького району на Полтавщині, гарний клуб збудовано. Одна біда — стільців нема. Переказав колгосп ще півтора року тому гроші Кременчуцькій райспоживспілці в надії, що будуть за ті гроші тверді стільці для клубу.

Райспоживспілка в один голос: «Ні! Тільки м'які! Твердих не дамо!» А колгосп — давайте тверді!

Зашелестів папір, забігали листоноші. Коли б той весь папір на твердих стільцях розкласти, то стільці тверді на стільці м'які перетворилися б. Але таких перетворень поки що не сталося.

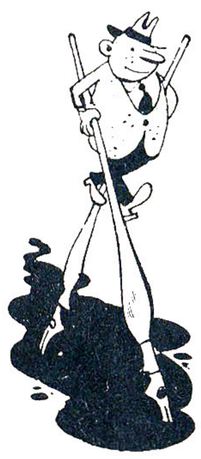

Ніяких перетворень не трапилось і по провулку Марата у самій Полтаві. Провулок, на превеликий жаль, зовсім не змінився. І по ньому біжить вода. Багато води збігло по провулку з того дня, як мешканці його написали першого листа до міськради з проханням впорядкувати провулок.

Всі погоджуються з мешканцями провулка Марата, ніхто їм не заперечує. Провулок треба-таки довести до пуття.

Є чимало паперів, які свідчать про те, що міськрада згодна з мешканцями. Є ще більше паперів, у яких мешканці вимагають більш активного втручання. Папір страждає, люди теж.

Коли б все оте листування між мешканцями та міськрадою розстелити по провулку, провулок став би гладеньким і біленьким.

Але, на нашу думку, це не вихід.

Юліан ТУВІМ

АФОРИЗМИ

(ПІДСЛУХАНІ І ВЛАСНІ)

Мене дивує не те, що астрономи повідкривали різні планети (непотрібні зрештою), а те звідки вони довідалися про їхні назви.

—

Радіо — чудовий винахід! Один рух руки — і нічого не чути.

—

Вершина практичності: якщо знайдеш на вулиці коробочку з пластирем проти мозолів, піди до шевця і замов собі тісні черевики.

—

Солдат у горах: «Якби господь бог, створюючи гори, мав мішок за плечима, він би не вигнав їх такими високими».

—

Обличчя — це те, що виросло навколо носа.

—

І тоді, коли перескочиш, не кажи «Гоп!» Спершу подивись, у що вскочив.

—

«Пам'ятай про вбогих, — говорив один фабрикант з Лодзі, — це нічого не коштує».

—

Якщо схопиш слона за задню ногу, а він почне пручатися, — не протився.

—

Нема нічого дивного в тому, що жінки ніколи не мають часу. Подивіться на їхні мініатюрні годиннички.

—

Скажи людині, що на небі 978301246569987 зірок, і вона повірить. А напиши табличку: «Обережно — пофарбовано», вона, щоб пересвідчитися, помацає пальцем і обов'язково забрудниться.

—

Філантроп — людина, яка прилюдно повертає ближньому дрібну частку того, що вкрала в нього без свідків.

—

Такі поняття, як «вічність», «безмежність», я починаю розуміти лише тоді, коли порушую справу в якійсь установі.

—

Порядна дівчина ніколи не бігає за хлопцем. Чи бачив хто, щоб мишоловка бігала за мишею.

—

Євангеліє — книга, настановами якої повинен керуватися наш ближній.

—

Духівник — людина, яка дбає про наше потойбічне життя і, таким чином, заробляє на власне земне.

Ерудиція — пил, струшений зі старих книжок у порожній череп.

—

Звіринець — місце, де звірі оглядають людей.

—

Дурниці можна говорити. Але не урочистим тоном.

—

Кишеня — колиска поривань і домовина совісті.

—

Християнин — той, хто визнає вчення Христа в тих місцях, де воно не суперечить грішному життю.

—

Консерватор — державний діяч, закоханий в існуючі непорядки; протилежність ліберала, який замість цих непорядків хоче впровадити інші.

—

Попільничка — посудина, куди ми струшуємо попіл і кидаємо недокурки, коли в кімнаті немає підлоги.

—

Трагедія: закохатися в обличчя, а одружитися з усією дівчиною.

—

Бродяга — людина, яка називалася б туристом, якби мала гроші.

—

Два етапи ставлення декого до Рад: 1) треба знищити їх, бо там хаос і анархія; 2) треба знищити їх, бо там порядок, праця й організованість.

—

Хтось мудро сказав, що Америка — це держава, яка безпосередньо з періоду піонерства (може, варварства?) увійшла в період декадансу — без того, що буває посередині і триває сотні літ, тобто без етапу культури.

—

Расисти сумніваються, чи Христос існував коли-небудь насправді, але вони знають напевне, що замордували його євреї.

—

Щоб мати змогу «затягти пасок», треба спочатку мати штани.

—

Знаю графів, які б не дуже забилися, якби вони впали зі свого генеалогічного деревця.

—

Людину, яка розбагатіла протягом року, слід було повісити дванадцять місяців тому.

—

Мужчина звичайно залишається дуже довго під враженням, яке справив на жінку.

Переклад з польської.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У м. Саврані зволікалося будівництво консервного заводу. Про це йшлося в листі, надрукованому в № 22 «Перця» за 1961 р.

Головний інженер Одеського облуправління промпродтоварів т. Дем'яненко повідомив, що Держплан УРСР виділив на 1962 рік на будівництво Савранського консервного заводу 340 тисяч карбованців. Будівництво заводу вже розпочато. Закінчено його буде в 1963 році.

★ Для Київського заводу медпрепаратів літаками завозили ковпачки з м. Казані, а етикетки — з Риги, хоч усе це можна було робити в Києві. Про це писалося у фейлетоні «Хочу бути директором», надрукованому в № 23 журналу «Перець».

Начальник управління хімічної промисловості Київського раднаргоспу т. Чорнопащенко визнав критику Перця правильною. Київський раднаргосп зобов'язав управління машинобудівної промисловості налагодити випуск алюмінієвих ковпачків для київського заводу медпрепаратів на підприємствах Києва. Це розпорядження виконано. Завод одержує ковпачки на місці. Після одержання офсетного паперу для етикеток, їх теж почнуть друкувати в Києві.

Досі гумові пробки, які поставляв завод «Червоний гумовик», були недоброякісні. Нині завод вживає заходів до зміни технології виробництва пробок, що набагато підвищить їх якість.

У 1962 році буде також закінчено будівництво складських приміщень для заводу медпрепаратів.

★ У тому ж номері, в листі Михайлюка писалося про затримку будівництва водопостачальної системи в селищі Соколова Гора.

Як повідомив заступник голови виконкому Житомирської облради т. Удовицький, на 1962 рік укладено договір з будівельним управлінням на закінчення будівництва водогону для селища Соколова Гора.

★ Управління Центрального гірничозбагачувального комбінату та трест «Криворіжпівнічрудбуд» містяться в одному приміщенні — двері в двері. Але всі офіціальні папери одне одному вони надсилають поштою — рекомендованими листами. Про це в № 24 «Перця» було вміщено листа.

Як повідомив керуючий трестом «Криворіжпівнічрудбуд» т. Шелешков, тепер, після виступу Перця, все листування адресатам передаватиметься кур'єрами та секретарями-друкарками.

Шановний Перче!

Підрахуй, будь ласка, скільки мусить коштувати одна хлібина, випечена в Олександрії і привезена до нашого радгоспу «Більшовик» за 35 кілометрів. Це перше питання задачі. Тепер друге: скільки коштуватиме багато хлібин, коли їх возити до нас не день, не два, а три роки.

І, нарешті, третє питання. Скажи, Перче, чи є яканебудь логіка в цій арифметиці, коли радгосп має власну нову пекарню? Правда, Михайлівське споживче товариство і пальцем не ворухнуло, щоб організувати в радгоспній пекарні випікання хліба... Правда і те, що діячів ССТ цілком влаштовує радгоспний транспорт, який уже три роки безкоштовно возить хліб Михайлівському ССТ.

І, нарешті, правда й те, що радгосп мав намір стягти з Михайлівського ССТ хоча б вартість бензину...

Коли ти, Перче, цю логічно-арифметичну задачу правильно вирішиш, то дай списати відповідь головному арбітрові при Кіровоградському облвиконкомі т. Біляєвій, бо вона вирішила справу не на користь радгоспу. Мовляв, обслуговуйте і далі безкоштовно своїм транспортом михайлівських кооператорів.

Г. ГЛАДЧЕНКО,
головбух радгоспу «Більшовик».

Олександрійський район,
Кіровоградської області.

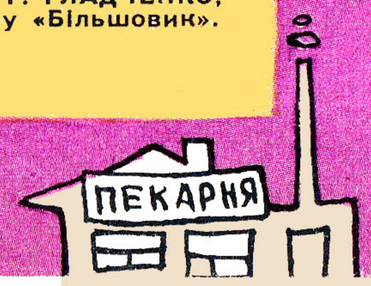

Ти ж, певне, сам був колись школярем і знаєш, як приємно вранці пробігтись до школи. Бігаємо і ми, школярі з села Солова. Правда, ми не можемо сказати, що це для нас дуже приємна прогулянка. Бо до школи треба бігти аж п'ять кілометрів.

Звернулися ми до голови нашого колгоспу ім. 40-річчя КПУ т. Чихиркіна. Попросили, щоб нас підвозили до школи машиною. Гадаєш, голова відмовив нам? Ні!

— Ви, — сказав він, — хлопці хороші, допомагаєте колгоспові і колгосп вам допоможе...

Голова колгоспу, взявши високе зобов'язання, показав, що він дбає про нас. Але він забув перевірити, як виконується його зобов'язання. А внаслідок ми й досі бігаємо до школи на своїх, на батьківських.

Може б, ти, дядечку Перче, нагадав нашому голові, що зобов'язання треба не тільки брати, а й виконувати. А то, сам бачиш, нам з ним не везе...

УЧНІ.

Глинянський район.
Львівської області.

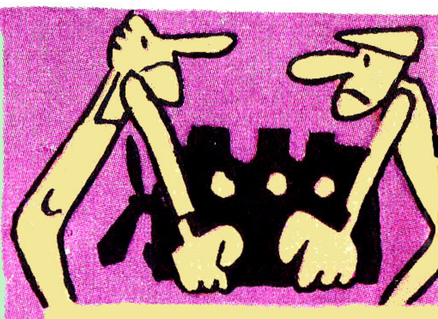

У тебе в редакції, звичайно, є поети. Будь такий ласкавий, замов їм нову пісеньку. З піснею легше працюється. Керівники майстерні автобази № 2 Дніпропетровського раднаргоспу нам весь час однією співають: «Відремонтуємо електролебідку, відремонтує. лебідку!»

Ця пісня нам уже обридла. І приспів набрид: «Раз-два, взяли!», який ми виконуємо кожного разу, коли вручну встановлюємо двигуни на автомашини.

Початок пісні мусить бути такий: «Ой лебідко, лебідко, позич... нашому керівництву часу, щоб виконало воно свою обіцянку відремонтувати електролебідку...»

РОБІТНИКИ.

Селище Іларіонове,
Синельниківського
району, Дніпропетровської області.

Чого тільки не буде на святковому столі у Миколи Гавриловича Кіщука, директора Косівського райхарчокомбінату! Буде гуска на закуску, язик, балик, оселедці добрячі. Словом, страви холодні й гарячі. Тільки огірків, Перче, не буде. Це точно.

Уміє Микола Гаврилович солити огірки, та не для людей. Восени райхарчокомбінат заготовив 118 бочок огірків. Цілих 10 тонн! Але у продаж з тих тонн не надійшло і грама. Їх під керівництвом т. Кіщука так зберігали, що геть усі зіпсували. Тепер тим огіркам одна дорога — не на святковий стіл, а на звалище.

Як бачиш, Перче, Миколі Гавриловичу, крім огірків, не вистачатиме ще й перцю. Так що, їдучи до нього на свято, не забудь привезти йому добру порцію перцю, бо у нас у районних та обласних організаціях така приправа в дефіциті. Кіщукові за його роботу не те що перцю не дали, а й солі на хвіст не насипали.

ГОСТІ МИКОЛИ ГАВРИЛОВИЧА.

Станіславська область.

perec-ua.
perec-ua.

Вінегрет з перцем

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

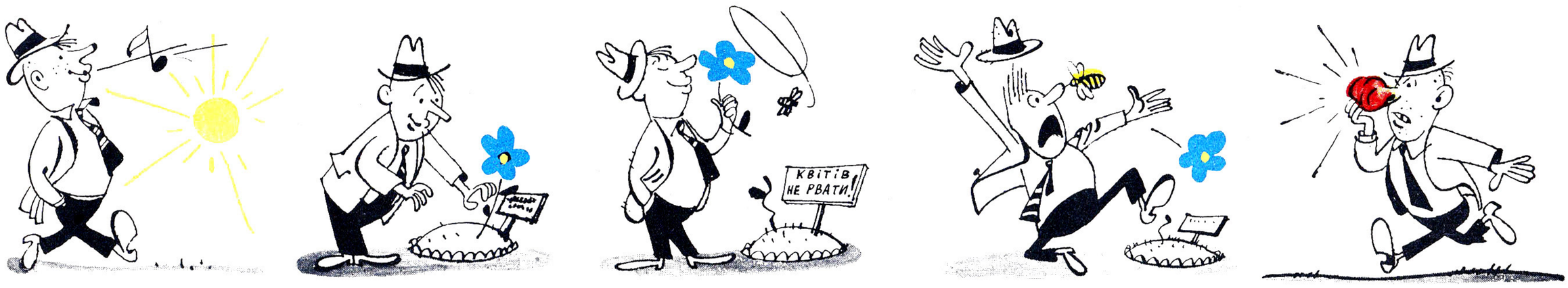

Замість штрафу.

СКРОМНЕ ПОБАЖАННЯ

Найкращі добираючи слова,
Хвалив комбайн колгоспний голова:
— Все до ладу! Усе робити вміє:
Сам косить, сам молотить, сам і віє.
Лише б зметикувать конструкторам,
Щоб він іще й ремонтувався сам!

Євген БАНДУРЕНКО.

м. Одеса.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

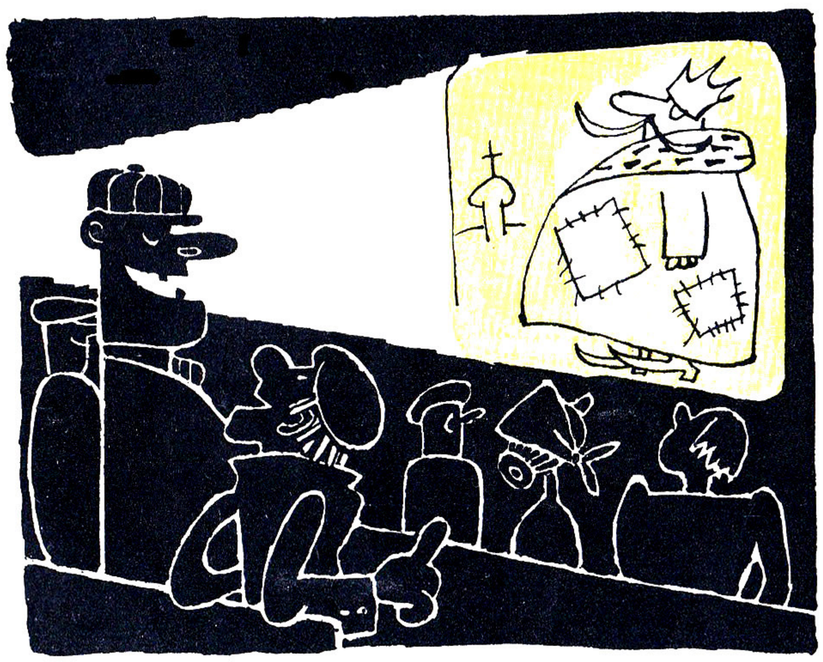

— Глянь, цар в латаному!..
— Та ні. То наш екран у латках...

Мал. БЕ-ША

— Стрибайте, я страхую!..

ПАРА

І легко й весело Жучку:
— Живу не в будці — у кімнаті
І на одному повідку
Ходжу з хазяйкою гуляти...

А. СОЛОНСЬКИЙ.

м. Запоріжжя.

Мал. Л. БОЙКА

— Кажете, що я не вмію навіть хвости волам крутити?! Так я вам зараз доведу!..

НЕ ДИВУЙСЬ

(З узбецького гумору)

— Мені здалось, що йде ішак,
Коли ти вийшов із-за рогу,—
Купець, глузуючи отак,
Раз мудреця зустрів старого.

— Ти не дивуйсь,— мудрець мовля,—
Що приверзлась така картина.
Мені, наприклад, теж здаля
Здалось, що тут стоїть людина!

Петро РЕБРО.

м. Запоріжжя.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

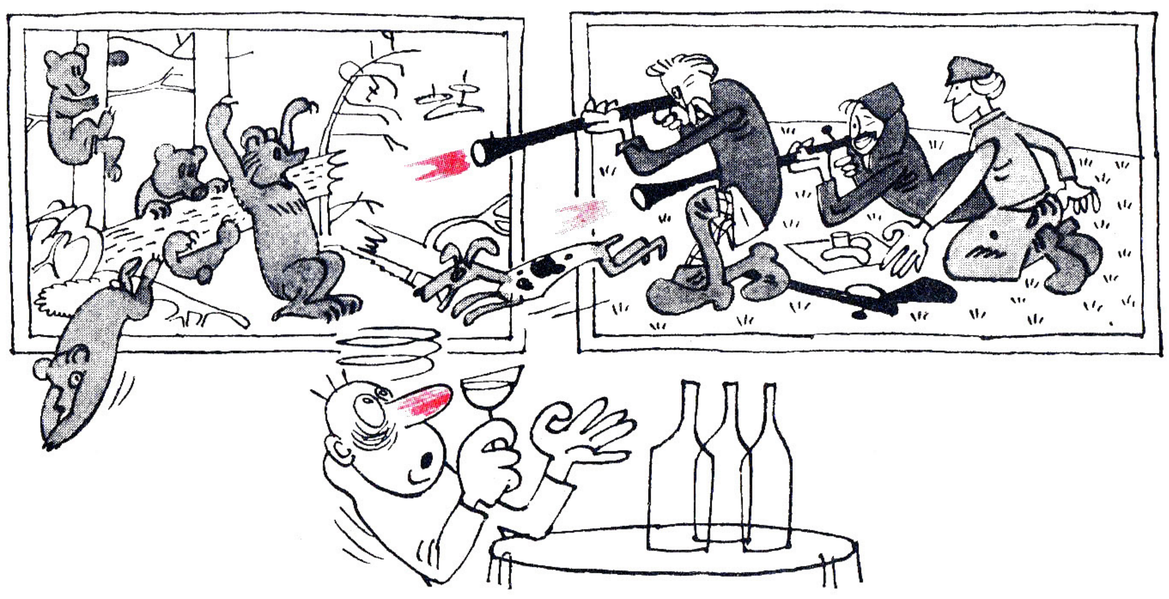

Після Н-ної чарки...

СКАРГА

Карпо усіх сусідів оббрехав.
Кому б іще підставить ніжку?..
І на дружину скаргу написав
Про те, що з ним... в однім спить ліжку.

«...Я смирний, тихий, чесний чоловік,—
Кінчав він так свою «бумагу»,—
За що це все терплю не перший рік?..
Прошу звернуть увагу».

Віталій КОЛІСНИК.

м. Томашпіль,
Вінницької області.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна» Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19. Тел. 4-35-82. 4-73-94. 4-41-83. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 8 (475) (на украинском языке). Підписано до друку 6. IV. 1962 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 01385. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, А. Барбюса, 51/2. Зам. 2416. Тираж 300 000 прим.

Відсканував Іван ТОЛОКНЬОВ,
опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
http://perec-ua.livejournal.com

Мал. Л. КАПЛАНА

А ми такі паровані,
Як горнятка мальовані...